

Herhalen de fouten van de vroege kerk zich?

Hoe men de hoop van de Opname kwijtraakte

door Dave Hunt, Uittreksel uit "How Close Are We?"; dec. 2012

<http://www.thebereancall.org/sites/2011.thebereancall.org/files/1212%20December%20WEB.pdf>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling en voetnoten door M.V.

De "zalige hoop" (Titus 2:13)¹

Met Christus' woorden *Ik kom terug!* (Johannes 14:3)² nog vers in het geheugen, wachtten de vroege christenen op de wederkomst van hun Heer. Hij had gezegd dat zij niet van deze wereld waren, maar dat Hij hen daaruit gekozen had. Paulus zou spoedig onder inspiratie van zijn Heer schrijven:

"Ons burgerschap is echter in de hemelen, waaruit wij ook de Zaligmaker verwachten, namelijk de Heere Jezus Christus, Die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het gelijkvormig wordt aan Zijn verheerlijkt lichaam, overeenkomstig de werking waardoor Hij ook alle dingen aan Zichzelf kan onderwerpen" (Filippenzen 3:20-21).

De wereld had weinig interesse voor deze burgers in de hemelen. Zij hadden heimwee naar het huis van de Vader en verlangden bij hun Heer te zijn in deze eeuwige hemel van rust.

Gehaat, vervolgd en gedood door Rome, had de vroege kerk troost in het geloof dat Christus op elk moment kon terugkomen om Zijn volgelingen te redden uit hun beproevingen. Paulus noemde de verwachting van een imminente Opname "de zalige hoop" (Titus 2:13), en deze verwachting werd inderdaad gekoesterd door de vroege gelovigen die door vurige beproevingen gingen en die zich verblijdden in de gemeenschap van het lijden van Christus (1 Petrus 4:12, 13). Hoe verlangden zij ernaar deze wereld te verlaten en bij Hem te zijn!

Naarmate de jaren, decennia en eeuwen verstreken gaf de meerderheid echter minder en minder aandacht aan deze "zalige hoop". De belofte van Christus' wederkomst werd eerst verwaarloosd en daarna vergeten. Uiteindelijk ging deze hoop verloren in een doolhof van nieuwe interpretaties en ketterijen die zich begonnen te vermenigvuldigen. Zienwijzen en vooruitzichten veranderden. Een burgerschap in de hemelen werd als een erg vaag concept bevonden. Men verlangde naar iets dat tastbaarder, voelbaarder was. Doordat zij veracht op deze aarde, gehaat, vervolgd en gedood werden, zoals dat bij hun Heer het geval was geweest, leek die hoop niet langer een noodzakelijk begeleidingsverschijnsel van waar Christendom. Misschien heeft deze wereld toch wel iets aan te bieden. Misschien moet de kerk het leiderschap in politieke zaken opnemen en de wereld veranderen, en het koninkrijk oprichten gzdurende Christus' afwezigheid. Een meer inschikkelijke houding jegens de seculiere maatschappij kan misschien zelfs de ongeredden ontvankelijker maken voor het evangelie - in het bijzonder als zij zich zouden realiseren dat christen-woorden niet noodzakelijk vervolging meebrengt of zelfs geen verandering in je manier van leven.

De eerste "Plaatsvervanger van Christus"

De gestadige verergerende afvalligheid nam een tot dusver ongekende dimensie aan met de komst van een nieuwe keizer in 313 nC. Hij was een briljante militaire strateeg en generaal, Constantijn genaamd. Hij was ook geniaal op het vlak van politieke organisatie en realisme. Constantijn zag het feit aan dat ondanks bijna drie eeuwen van vervolging, christenen niet uit hun vreemde sekse te

¹ Titus 2:13: "terwijl wij verwachten de zalige hoop en verschijning van de heerlijkheid van de grote God en onze Zaligmaker, Jezus Christus".

² Johannes 14:3: "En als Ik heengegaan ben en plaats voor u gereedgemaakt heb, kom Ik terug en zal u tot Mij nemen, opdat ook u zult zijn waar Ik ben".

trappen waren. In plaats daarvan waren zij gegroeid, zodanig zelfs dat bijna één op de tien burgers in het keizerrijk aangesloten was bij deze groep.

Tertullianus'³ opmerking dat het bloed van de martelaren het zaad was van de kerk, had bewezen waar te zijn, hoe onbegrijpelijk ook. Mensen wilden blijkbaar iets meer dan plezier en profijt. Slechts stevig vastgehouden overtuigingen die het waard waren om voor te sterven konden het leven waard maken om te leven. Deze “volgelingen van de weg”, zoals zij genoemd werden in die vroege dagen van de kerk, baden zelfs voor de Romeinse keizers en magistraten en soldaten die hen vervolgden en doodden! Waarom geen voordeel halen uit deze voorbeeldige loyaliteit aan koningen en koninkrijken die deze vreemde religie kenmerkte?

De christenen waren gewetensvolle, harde werkers. Zij werden niet dronken en rebelleerden niet tegen de overheid. Opstand zat niet in hun natuur. Waarom hen dan niet aanmoedigen, hen volledige rechten geven? Misschien kon hun filosofie van ijver en trouw zich overdragen op andere burgers. Het keizerrijk zou beter af zijn als het aantal christenen zou groeien. Deze nieuwe politiek was erg pragmatisch.

Om deze strategie te bevorderen beweerde Constantijn dat hijzelf een christen was geworden, alhoewel hij werkzaam bleef als Pontifex Maximus, het hoofd van het heidense priesterschap, en hij heidense ceremonieën bleef voorzitten. Dat was uiteraard zijn plicht als keizer en het werd hem vergeven in het licht van zijn aanmoediging tot het bouwen van christelijke kerken. Een nieuwe tijd van tolerantie brak aan.

Aanbeden als God, was de keizer het hoofd van de officiële religie van het keizerrijk. Nu het Christendom werd erkend, samen met het oude paganisme, nam Constantijn het leiderschap van de christelijke kerk op zich. Door dit te doen, nam hij de titel aan van “Plaatsvervanger van Christus”. Zich profilerend als de grootste vriend en weldoener van de kerk, en misschien deed hij dat wel oprecht, werd Constantijn haar verwoester.

Christus had Satans aanbod afgewezen van de koninkrijken van deze wereld, als Hij voor hem zou knielen. In een moment van zwakheid, de vervolgingen beu, nam de kerk het aanbod van Satan aan, deze keer gepresenteerd door de Romeinse keizer. Dit was het begin van wat gekend zou worden als de “Babylonische gevangenschap” van de kerk, die eeuwen zou duren.

Augustinus klaagde dat zij die nu binnenin de kerk waren, te beschrijven waren als “dronkaards, vrekken, bedriegers, gokkers, overspelers, ontuchtigen, amulettendragers, cliënten van tovenaars, astrologen ... hetzelfde volk dat op christelijke feesten naar de kerk ging maar op heidense feestdagen naar de theaters gaat”. Voor vele christenen echter was het een welgekome verandering, van veracht, gehaat, vervolgd en gedood worden, naar populair zijn en zelfs leider in de wereld.

Voorheen betekende het een zekere vervolging en mogelijke dood als men aandacht schonk aan het evangelie. In zulke omstandigheden moest men zich geen zorgen maken over valse belijdenissen en bekeringen. Nu echter was het juist omgekeerd. Valse bekeringen waren meer regel dan uitzondering.

De kerk huwt de wereld

In de nieuwe orde van dingen onder Constantijn, was het een groot voordeel geworden een christen te zijn. Je moest aansluiten bij het groeiende aantal christelijke kerken om iets te bereiken in zaken, politiek en zelfs in het leger. Gerieflijke bekeringen vermenigvuldigden zich naarmate het kerkbezoek toenam.

Snel steeg de ontaarding naar een hoogtepunt in de kerk. De best betaalde jobs van het keizerrijk, met de meest wereldlijke invloed en prestige lagen in het kerkleiderschap. Constantijn moedigde de groei aan van een kerkelijk systeem dat hij voor zijn eigen doeleinden kon gebruiken. Dit trok mannen aan wier ambities niet gericht waren op beloning in de wereld van hierna, maar in de huidige.

Velen die aan de macht kwamen binnen de kerkhiërarchie waren toppolitici die wisten hoe christelijke terminologie te gebruiken, maar die Christus niet kenden. Zoals Will Durant het zegt in *The*

³ Tertullianus: zgn. kerkvader die leefde van ca. 160 tot 230.

Story of Civilization: het paganisme van Rome “liep als moederlijk bloed in de nieuwe religie, en Rome nam haar overwinnaar als buit. En terwijl het Christendom de wereld bekeerde, bekeerde de wereld het Christendom”. Wat een tragedie! Dit was de geboorte van het Rooms-katholicisme, welke de scène zou domineren vanaf dat moment.

De kerk die verondersteld wordt de bruid van Christus te zijn, die vurig de wederkomst van haar Bruidegom afwacht om haar naar de hemel te brengen, is het moe op Hem te wachten en is in plaats daarvan met de wereld gehuwd. Nu bezig met het bouwen van een aards koninkrijk waarover zij kunnen regeren in een overspelig partnerschap met koningen en keizers, verloor de kerk haar hoop op de hemel en begon ze naar zichzelf te zien als vervanger van Gods aardse volk Israël. Vergeten waren de vermaningen van de Heer zoals deze:

“Verzamel geen schatten voor u op de aarde, waar mot en roest ze verderven, en waar dieven inbreken en stelen; maar verzamel schatten voor u in de hemel, waar geen mot of roest ze verderft, en waar dieven niet inbreken of stelen; want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn” (Mattheüs 6:19-21).

Haar Heer ongehoorzaam, werd de kerk het rijkste instituut op aarde en ze beroemde zich op haar aardse schatten. Veel van haar rijkdom werd verkregen door het verkopen van verlossing. Elke zonde had zijn prijs voor “vergiffenis”. Hoe groter en talrijker de zonden, hoe rijker de kerk van Rome werd. Kruisen en altaren die naar veronderstelling het offer van Christus afbeeldden, werden overtrokken met goud. Bisschoppen, kardinalen en pausen, die beweerden opvolgers te zijn van blootsvoetse discipelen, leefden levensstijlen die zelfs seculiere koningen beschaamden. De perversie van de kerk, die begon met Constantijn, bleef verergeren doorheen de eeuwen, en is uitgemond in de hedendaagse Rooms-katholicisme.

Men raakte de hoop van de Opname kwijt

Er was niet langer enige reden door Christus’ wederkomst. Bewerend dat Constantijn hen zijn gezag had gegeven, regeerden de pausen met een ijzeren vuist over wat zijn nu beschouwden “het koninkrijk van God” te zijn dat naar de aarde gekomen was. Tot op onze dag dragen de pausen trots de drie religieuze titels van Constantijn: Pontifex Maximus, Plaatsvervanger van Christus, en Bisschop der Bisschoppen⁴.

De Opname is niet bekend in het hedendaagse Rooms-katholicisme. In feite wordt ze tegengesproken door de twee katholieke dogma’s van vagevuur en aflaten. Alhoewel er door de eeuwen heen veel relatief kleine groepen van evangelische gelovigen zijn geweest, onafhankelijk van en vervolgd door Rome, zijn ook zij grotendeels de hoop van de Opname kwijtgeraakt.

De Reformatie deed weinig om enige hoop te ontdekken in Christus’ belofte: “Ik kom terug en zal u tot Mij nemen, opdat ook u zult zijn waar Ik ben” (Johannes 14:3). De Opname wordt meestal ontkend, of ze is van weinig belang onder gereformeerde groepen zoals Presbyterianen en Lutheranen. Er lijkt een reden te bestaan om die leer te vermijden wegens het fanatisme dat ze in het verleden omringde. Het beste bewijs dat de hoop van een imminente Opname “niet bijbels” is, werd gevonden in het feit dat Christus nog steeds niet gekomen is.

Niettegenstaande de “gezegende hoop” van Christus’ imminente wederkomst tijdelijk opleefde in vorige twee eeuwen, ontwikkelde de gecreëerde opwinding zich hier en daar tot datumbepaling, waardoor de Opname het voorwerp van spot werd. Vrijwillig afstand genomen van hun aardse bezittingen en vreselijk misleid, hebben in het wit geklede zeloten meer dan eens tevergeefs gewacht op heuvel, berg op dak tot het beloofde uur aanbrak en voorbijging. Zulke fanatieke verwachtingen hebben altijd weer bijgedragen tot desillusie en vergeetachtigheid.

In de nasleep van zulke opgewonden verwachtingen en de ontgoochelingen daarna, heeft een grotere desillusie dan ooit nu de rechtmatige hoop van Christus’ imminente wederkomst versmoord. Tegen de Opname en Tweede Komst wordt door de grote meerderheid van christenen, nu aangekeken als te mijden onderwerpen. Ook het evangelie, omdat het door deze datumbepalers werd gepredikt, is het voorwerp van toenemende spotternijen.

⁴ Lat. *Episcopus Episcoporum*: Opziener der Opzieners, of Bisschop der Bisschoppen.

De hemel naar de aarde brengen

Een verrassend aantal hedendaagse evangelicals verwerpen de Opname omdat zij liever hierblijven teneinde de wereld over te nemen. Er is een hele beweging, gekend als “Manifest Sons of God” of “Latter Rain Movement”, die de Opname afwijzen. Volgens deze leer is het aan christenen om zich te “manifesteren” als “zonen van God” door het bereiken van zondeloze volmaaktheid en onsterfelijkheid. Dit, zo zeggen zij, zal niet gebeuren bij de wederkomst van Christus maar moet hier tot stand gebracht worden om Hem terug te krijgen. Overwinnaars die zich manifesteren als “zonen van God” zullen dan, in die kracht, de wereld overnemen. Wanneer de kerk het koninkrijk zal opgericht hebben, zal Christus terugkeren naar de aarde, niet om iemand naar de hemel te brengen maar om te heersen over het koninkrijk dat de overwinnaars Hem aanbieden.

Deze duidelijk onbijbelse leer ontstond tijdens een pinksterherleving (pentecostal revival) in Canada rond 1948. Alhoewel onmiddellijk veroordeeld als ketterij door de Assemblies of God, en jarenlang beperkt tot een fanatieke zelfkant, is deze leer een “evangelie” geworden onder vele pentecostals en charismaten. Met volledige veronachtzaming van Christus’ belofte om ons naar de hemel te brengen en de andere Schriftplaatsen die we reeds geciteerd hebben, schrijft een van de leiders van deze beweging: “Je kan boeken bestuderen over naar de hemel gaan in een zogenaamde ‘opname’ als je dat ligt. Wij echter willen de Bijbel bestuderen om te leren leven, lief te hebben en om de hemel naar de aarde te brengen”.

De consequenties zijn ernstig voor hen die dit bedrog aanhangen. De Schrift verklaart duidelijk dat Christus ons zal opnemen om Hem te ontmoeten in de lucht en ons naar de hemel te brengen. Daarom zullen allen die een “Christus” zullen ontmoeten met hun beide voeten op deze aarde, blijken te werken voor de Antichrist! Hun “Christus” komt immers niet om hen naar de hemel te brengen maar om te regeren over het koninkrijk.

Dikwijls werd er gezegd dat het geloof in een pre-trib Opname de mensen onvoorbereid laat op de Antichrist en hen ontvankelijk maakt voor bedrog. De feiten liggen juist andersom. Het zijn zij die de Opname ontkennen die zichzelf blootstellen aan het verschrikkelijkste bedrog. De Antichrist zal doen alsof hij de echte “Christus” is waarvan zij verwachten dat Hij naar de aarde komt om te regeren. Hij zal hen feliciteren voor het goede werk dat zij hebben gedaan in het voorbereiden van de wereld voor zijn heerschappij. Honderden miljoenen die zichzelf christenen noemen zullen compleet bedrogen worden.

Krachtige dwaling van God

De Antichrist zal exact doen wat de Bijbel voorzegt. Bijvoorbeeld, als een middel om de wereld-economieën te stabiliseren zal hij een wereldsysteem opzetten voor het kopen en verkopen dat op een of andere manier de indienststelling van het getal 666 zal meebrengen. Zij die hem niet gehoorzamen zullen niet toegestaan worden om te kopen of te verkopen. Hij zal zijn beeld in de tempel plaatsen - een beeld dat iedereen gedwongen moet aanbidden, op straf van de dood.

Hoe kan men getuige zijn van zulke gebeurtenissen, die allemaal geprofeteerd zijn in de Schrift en toegewezen aan de Antichrist, en zich toch voorstellen dat Christus ze werkt?

Paulus waarschuwt dat God Zelf een krachtige dwaling zal zenden (2 Thessalonicenzen 2:11) tot hen die, vóór de Opname, weigerden de waarheid lief te hebben. Zij die de heldere leer van de Schrift met betrekking tot de Opname afwijzen en ervoor kiezen de wereld over te nemen, hebben reeds hun afwijzing van Gods waarheid gedemonstreerd. Zij zullen helemaal overtuigd zijn dat de Antichrist Christus is en ze zullen hem enthousiast volgen. Hij zal al de verwachtingen vervullen die zij hadden met betrekking tot de wederkomst van Christus.

Zal de verdwijning van miljoenen christenen tegenover de honderden miljoenen belijdende christenen die op aarde achtergebleven zijn, voor hen bewijzen dat de Opname inderdaad heeft plaatsgehad? Nee. Er zullen uitleggingen zijn om te bewijzen dat wat er gebeurde niet de Opname was. Bijvoorbeeld, het behoort tot de leer van de Manifest Sons dat zij die weigeren hun leer aan te nemen en geen overwinnaars worden, onmiddellijk zullen verwijderd worden om geoordeeld te worden.

Dat is hun interpretatie van “Dan zullen er twee op de akker zijn; de één zal aangenomen en de ander zal achtergelaten worden. Er zullen twee vrouwen malen met de molen; de één zal aangenomen en de ander zal achtergelaten worden” (Mattheüs 24:40-41).

Dat zij die de leer van de Manifest Sons omarmen achtergelaten werden zal hen helemaal niet verontrusten. Inderdaad, het zal voor hen bewijzen dat zij de getrouwen zijn. Het zijn zij die gemist worden, zo geloven zij, die weggenomen zijn ten oordeel en die dus te beklagen zijn. Wat een setup voor de Antichrist!

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm